

Sommige vrouwen weten niet wat opgeven is. Ze hebben een doel en gaan ervoor – soms met gevaar voor eigen leven. Vier bijzondere verhalen.

Da's pas

Tegenwind? Dan zetten ze er gewoon een tandje bij.

Door Monique van de Sande, beeld Marlies Hofstede

Toen Roos Mestrini (41) vier jaar geleden de diagnose multiple sclerose kreeg, moest ze haar baan als jurist opzeggen. In plaats van bij de pakken neer te zitten, begon ze een bed & breakfast.

'Aanvankelijk werkte ik als directiesecretaresse, maar in dat vak zat ik al snel aan de top. Ik besepte dat ik meer kon, heb mijn baan opgezegd en ben rechten gaan studeren. In 1999 was ik klaar. De zes jaar daarna heb ik met veel plezier als bedrijfsjurist gewerkt, tot ik eind 2005 ziek werd. Ineens kon ik niets meer zien door mijn rechteroog en was mijn linkerbeen gevoelloos. 'Uitval' heet dat in medische jargon. De diagnose multiple sclerose (MS) was snel gesteld.

Op dat moment stortte mijn wereld in. Daar stond ik: 38 jaar oud, moeder van twee zoontjes van 4 en 2 jaar en ongeneeslijk ziek. Toch heeft het gevoel van complete verslagenheid niet zo lang geduurd. Dat zit gewoon niet in me. In mijn baan kon ik niet meer terug, maar ik dacht: wat kan ik wel en wat vind ik leuk? Mijn familie komt oorspronkelijk uit Italië. Aan dat feit dank ik ongetwijfeld mijn liefde voor koken met mooie producten. Een delicatessenwinkeltje leek me geweldig. Het paste ook mooi in het leegstaande voorhuis van onze negentiende-eeuwse mergelboerderij. Drie maanden na de diagnose schreef ik mijn ondernemersplan, maar de praktijk viel tegen. Ik werd gevloerd door mijn eigen succes. Onze boerderij grenst aan het Pieterpad (een populaire wandelroute – red.), dus er kwamen veel wandelaars langs die niet alleen producten wilden kopen, maar ook wilden lunchen. Al gauw stond ik lunches te verzorgen voor groepen van twintig mensen. 'Dit kan niet goed voor je zijn', zei mijn man. Daar had hij gelijk in. Het scheelt dat ik drie keer per week medicijnen spuit die het immuunsysteem ondersteunen. Van uitvalverschijnselen heb ik al jaren geen last meer. Maar ik wil niet beweren dat er niets aan de hand

'Ik geniet meer dan ooit van wat ik nog kan: lopen, fietsen, zwemmen.'

is. Ik moet bij elke injectie ook een zepil nemen tegen de bijverschijnselen en voel me de ochtend erna alsof ik vijf keer onder de trein gekomen ben.

Toch was ik niet van plan op te geven. Als die winkel niet haalbaar was, moest er iets anders komen. Dat is uiteindelijk Bed & Breakfast La Gourmandise geworden.

Zomaar een bed & breakfast is niets voor mij. Alle gasten krijgen een persoonlijke ontvangst met koffie of thee en Limburgse vlaai. Voor de ingrediënten van het ontbijt struin ik speciaalzaakjes af en op de kamer staan verse bloemen en vers fruit. Ik ben pas tevreden als iedereen hier een onvergetelijke tijd heeft. Dat lijkt te lukken, want dit jaar zijn we uitgeroepen tot beste bed & breakfast van Nederland, met een klantwaardering van 9,8.

Het enthousiasme van de gasten geeft me telkens nieuwe energie, al weet ik dat ik het niet te bont moet maken. De schoonmaak en de was besteed ik uit. Ik bof ook dat mijn man me zo veel mogelijk ondersteuning geeft, zodat ik nauwelijks fysiek zware dingen hoeft te doen. Als ik 's middags een uur moet slapen, kan dat. De kinderen begrijpen ook steeds beter dat mama soms even rust nodig heeft.

Eigenlijk geniet ik nu meer dan ooit van wat ik nog allemaal kan: lopen, fietsen, zwemmen. Hoe lang dat zo blijft, weet ik niet. Maar ik weet wel dat ik de moed nooit zal laten zakken. Als ik op televisie gehandicapte sporters zie, denk ik: zie je wel, ook een rolstoel is niet het einde van de wereld.' »

ef!